

Il·lusions.

(Nº 55.)

Tout passe avec vous et comme vous; une rapidité que rien n'arrête, entraîne tout dans les abîmes de l'éternité...

Massillon.

Floretas espargidas
de'l camí de la vida en l'asperosa
son las il·lusions; tendres y esquisidas,
de vius colors tencidas
que afalegan l'esprit ab llur bellesa;
y falsas y enganyosas,
quan mes llunyanas son molt mes hermosas.

Floretas qual essencia
respirarla de prop l'home voldria,
y ab desfici corrent y ab impaciencia
per sentir sa evidencia
¡ quantas vegadas ay! un hom s'hi fia
y aquella essencia fina,
tot just l'hem respirada 'ns enmatrina!

Flors que a voltas rupadas
son per lo plor en que lo cor esclata
desitjos d'emocios tot just somiadas;
flors qu'al esse arrencadas
lo vent gelat del desengany las mata,
y deixa convertidas
en amarch fet las llàgrimas cipidas.

n'està jencar' assedegada
y del festi en la copa humitejada,
una y altre vegada
la boca hi arrimem adalchida,
sens may penia' ab feresa
que'l pler d'abuy demà ns pot dar tristesa!..

Que'l cor se us nequiteja
de gloria famolench; que'l mon us dona
verdench llorer y us honra y us festeja,
de'l premi y de'l aplauso ella s'adona,
jay! apenas la Enveja
ab sa alé 'ls enverina
y cada brot de llor...s torna espina!....

Don tant, vola la vida
bregant en va en lo mon cercant la ditpa:
tot es una il·lusió! hermosa mentida
qu'a viure 'ns convida,
mentres 'l temps feiguch, crudel trepitja
la feble vida nostra
y'l front 'ns fa humillá y la tomba 'ns mostra.

Si, donchs tan enganyosa
y tant aquesta vida es il·lusoria...
¡Ohont en la terra la veritat reposa?

¡Ah!... Dessota una llora;
transformada en podrida y vil escoria;
en un sol encongida,
de las farsas del mon avergonjada.

Vitat que solitaria
sol deiparla tothorn; casi olvidada
Dessota freda pedra funeraria,
hi una Krista pregaria
ningú hi murmura apenas: allunyada
de mondanals intrigas...
¡sols te una creu y una cura per amigas!

Setembre — 1873.